

SLADKÝ ŽIVOT

Susan Stephensová
Řekova
pokušitelka

 HARLEQUIN®

SUSAN STEPHENSOVÁ

ŘEKOVA POKUŠITELKA

PŘEKLAD

RUDOLF SCHUBERT

Milá čtenářko,

nedávno, nevím už přesně, ve kterém to bylo měsíci, byl hrdina „nejbohatší člověk na světě“... Přišlo mně proto úsměvné, když jsem se v povídce nazvané Přelud z Maroka, kterou si můžete přečíst tento měsíc, dozvěděl, že její hlavní hrdina, Joao, je rovněž „nejbohatší člověk na světě“. A mám pocit, že kdybych se na to soustředil, vybavil bych si těch „nejbohatších lidí na světě“ ve svých knížkách povícero.

Občas mě napadá, jestli tím, že před Vámi jako na běžícím páse nechávám defilovat milionáře a miliardáře, nevytvářím přece jenom příliš konzumní obraz světa, v němž je štěstí spojeno jen a pouze s bohatstvím. Ale pak si vzpomenu na všechny ty pohádkové zlaté kočáry a zlaté šaty a zlaté zbroje, a mávnu nad tím rukou. K pohádkám přece trocha toho pozlátka patří.

Tak si ho užijte! Nezapomeňte ale na to, že to skutečné štěstí i mí hrdinové nakonec nacházejí někde jinde než v tom, že si můžou ve své pokladnici plavat jako Strýček Skrblík.

I když... být šťastný a bohatý je určitě lepší než být chudý a šťastný...

Ale o tom se pohádky nepíší!

*S láskou
Váš Harlequin*

Susan Stephensová

ŘEKOVA POKUŠITELKA

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
The Greek's Virgin Temptation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Rudolf Schubert

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Susan Stephens
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5762-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5763-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5764-0 (PDF)

PROLOG

Svítání nejkrásnějšího dne roku!

Kimie otevřela okno pohádkového podkrovního pokoje, z něhož byl úžasný výhled na bílou písčnou pláž, a nasála do plic svěží vůni květů a vlhkého vzduchu.

Ale ještě to může odvolat.

Odvolat? Svatbu? Směšné. Na to už je příliš pozdě. A pak – snoubence Mikea znám dlouho. Je mnohem starší a jak sám říká, během naší společné cesty bude pevně držet ruce na kormidle života.

Nebo bude fanatický kontrolor.

„Jdi brzy do postele. A nevstávej dřív, než ti zavolám,“ říkal jí včera večer. „Potřebuješ se vyspat. Zítřek bude významný den,“ dodal. Jako by to nevěděla.

Kdy jsem se stala tak poddajnou?

Její osobnost se pomalu ztrácela časem. Po malých odštěpujících se kouscích mizela postupně a nenápadně, po kouscích tak malých, že je sotva postřehla.

Zamračila se a odstoupila od okna. Většinu nevěst o svatebním dni přepadá nervozita, váhání, tréma... Nebo ne? Možná by jí od těch otázek, na které hledá odpovědi, pomohla procházka po pláži. Kaimos, řecký ostrov, na němž se jí tak líbí, už prohřívá slunce a družička Janey má pokoj hned vedle. Nemohly by si vyjít na pláž spolu?

Nevidím v Mikeovi jen záruku bezpečného života?

ŘEKOVA POKUŠITELKA

Chtěla jsem se přece vdát a usadit se s hodným mužem. Věřila jsem, že je pro mě jedinou šancí.

Opravdu věřila?

Opravdu je ten pravý? A podle čeho tak soudím?

Miluju ho?

Nikdo nechce být sám. Ve skutečnosti určitě ne.

A Mike mě miluje?

Nech těch otázek, Kimmie, nařídila si. Natáhla na sebe šortky a triko a vyběhla na chodbu. Zaklepala na dveře pokoje Janey.

„Janey...? Jsi vzhůru? Smím dovnitř?“

Uslyšela zvuk, který mohl být odpovědí „ano“, takže otevřela dveře. „Promiň, že tě budím tak brzy,“ říkala přitom polohlasem, „ale –“ další slova jí uvízla v hrdle. Obraz, který se objevil za otevřenými dveřmi, ji přibil k zemi. Na posteli v pokoji Janey ležel nahý Mike a na jeho bocích jako na koni obkročmo seděla rozvášněná nahá Janey. Hodně rozvášněná, podle pohybů, které nestačila hned zastavit.

Šokem polostrnulá Kimmie škobrtavě vycouvala ze dveří.

PRVNÍ KAPITOLA

Hned první den zkažený.

K ostrovu doplul už v noci. Ukotvil jachtu, vyspal se na ní, a když se probudil, to už slunce bylo dost vysoko nad obzorem, s chutí skočil z paluby do blankytně modré vody. Potřeboval si zaplavat a spláchnout ze sebe pavučiny dnů strávených ve městě. Plaval ke břehu, ke své oblíbené pláži. Už byl skoro u ní, když uviděl skupinu lidí, zřejmě turistů, blížících se k téže pláži z protější strany, od vesnice. Zřejmě nevěděli, že tady na ostrově i tenhle pás písku patří jemu.

Vystoupil z vody. Voda z něj crčela. Netrpělivě pohodil hlavou, aby odhodil mokrou kštici z čela, dlaněmi si setřel vodu z tváře a znovu otevřel oči. Skupina lidí už byla o něco blíž. Vedla je žena. Úchvatná. Nádherná prsa, fantastické nohy, po pás dlouhé černé vlasy s červenofialovými proužky mezi nimi a ty nejmenší bikiny, jako kdy na nějaké ženě viděl.

Za ní se táhlo několik lidí, zaručeně jejích přátel. Jeden z nich nesl na rameně velký tranzistorák, který vypadal, že nejlepší léta už má za sebou, ale fungoval, protože se z něj linula jakási hudba – jaká přesně, to přes šumot vln narážejících na písčnou pláž nebyl s to rozpoznat, ale ta krasavice se mezi dunami, snad v rytmu té hudby, vlnila pěkně. Nicméně by řekl, že to byl tanec bez pravidel.

Pozoroval, jak si během tance utahovala kolem pasu pestrobarevný šátek zdobený něčím, co na

slunci zazářilo, a asi i drobnými zvonky, jejichž slabý cinkot chvilkami zaslechl.

Blížila se k němu, ale nevnímala ho. Nebo ho neviděla?

Na krku jí viselo tolik všelijakých řetízků a korálků, že kdyby si šla do moře zaplavat, stáhly by ji ke dnu.

Měl rád podivné a bizarní věci, ale z pohybů té mladé ženy a jejího oblečení měl dojem, že je ve stavu, který odhadoval na pomezí mezi divokostí, posedlosti, až šílenstvím. Jako by tančila, aby na něco zapomněla.

Pozoroval jen ji, takže mu uniklo, že její přátelé během té chvíleky z kousků dříví sesbíraných na pláži sestavili jakousi minihranici. Už ji zapalovali.

Co to má sakra znamenat? Oheň na jeho pláži!?

Jeden z mužů vytáhl z nějakého pytle šaty. Vypadaly jako svatební. Že by patřily té svérázné ženě?

Asi ano, protože se jich odmítla dotknout, šklebila se a ustupovala dozadu, když její přátelé pokládali šaty na už rozhořívající se miniaturní napodobeninu pohřební hranice.

Měl vztek, ale sledování tajemného obřadu ho zaujalo. Plameny šaty rychle pohlcovaly a žena s pohledem upřeným na oheň zůstávala opodál bez pohnutí. Její přátelé kolem ní vytvořili jakoby ochranný kruh a zůstali tiší, dokud oheň nedohořel. Jeden z mužů pak ženě podal klacek, jímž propichovala zbylé řeřavé uhlíky, jako by si chtěla být stoprocentně jistá, že oheň strávil každé vlákno látky. Nato klacek odhodila a kráčela přímo k moři.

Stál jen kousek vedle ní, do půli lýtek ve vodě, ale žena jeho existenci nebrala na vědomí. Nebo jí byl úplně jedno.

Když ženě voda sahala kousek nad kotníky, zastavila se, z prstu si stáhla prsten a mrskla jím do vln kousek před sebe. Viděl, jak se prsten zaleskl, když

ho odhazovala, a pak podruhé, když ho následující silnější vlna vynesla zpátky na pláž. Byl totiž příliv. Ale žena o přílivu asi nic moc nevěděla, protože se k místu už otočila zády a odcházela.

Z nějakého popudu udělal několik rychlých kroků a stačil prsten zvednout. Ženu došel dřív, než se připojila k přátelům, a rozevřel před ní dlaň. „Není váš?“

Vteřinu dvě na něj mlčky hleděla, pak se podívala do jeho dlaně.

„Nechte si ho. Nebo ho hodte zpátky do moře.“

Kimie byla zmatená. Ráno zažila největší šok svého života, z něhož se musela rychle vzpamatovat a navíc vymyslet něco, čím by potěšila i zabavila přátele, a teď stála proti muži, který jako mytické božstvo vystoupil z moře a v ruce držel prsten, který před minutou hodila do moře.

Odhadovala ho na třicátníka, mohutného a mužného, s tvrdými, jako v kameni vytesanými ostrými rysy ve tváři, s divokou kšticí černých, mokrých vlasů a černým strniskem na bradě, jenž jí pronikavě inteligentním pohledem bránil v odchodu. Přístavní dělník? Místní rybář? V každém případě s tělem jako by vytvarovaném Michelangelem.

„Našel jste ho,“ řekla mdlým hlasem, který sama nepoznávala. „Hodila jsem ho do moře.“

„A příliv ho vynesl zpátky. Myslel jsem, že byste to měla vědět,“ řekl hlubokým, zastřeným hlasem.

Jeho angličtina byla výborná, rozpoznala v ní jen nepatrný řecký přízvuk. Aha, pomyslela si, přístavní dělník, který hodně cestoval.

„Ano, děkuju vám,“ řekla a rukou si zastínila oči, aby na něj líp viděla.

Pobaveně stáhl obočí. „A teď byste asi chtěla, abych ho hodil zpátky do moře.“

„Udělal byste to?“

„Jistě.“

„A nevyplaví ho moře zase zpátky?“

„Nikdy se nevrátí zpátky, když ho tam hodím já.“

Otočil se k ní zády a Kimmie sledovala, jak daleko do moře prsten odhodí. Uklidnila se. Prsten už se nevrátí. Pak pohlédla na jeho ramena a pomyslela si, že jsou ohromující zezadu stejně jako zepředu.

Otočil se k ní. „Dnes asi nemáte dobrý den.“

Málem poskočila. Přistihl ji, jak mu zírala záda.

„Dá se to tak říct,“ připustila.

„Každý má občas špatný den.“

„Tenhle byl hodně špatný.“

„Takže vyvolal tuhle party?“ zeptal se zvědavě.

Otočila se za přáteli. Někteří z nich ještě tančili ve vlhkém písku na okraji pláže ve stylu tance, jaký před chvílí předváděla ona, jen se zdáli být více při smyslech a vypadali, že se dobře baví. „Vyvolalo ji časné ráno. Probuzení,“ upřesnila. „A dál už nebudu nic vysvětlovat.“

„Netřeba. Jestli jsem trochu pomohl...“

Pohlédla mu oči a najednou se podivila, jak se vlastně až sem na pláž dostala. A před očima se jí objevilo několik okamžiků z minulosti. Tím nejstarším byla radost ze získání stipendia na výtvarné škole, pak seznámení se se spolužačkou Jocelyn a Jocelynino pozvání na prázdniny k ní domů, seznámení se s Mikem, jejím starším bratrem...

Zarazila se. „Nechci vás zdržovat,“ řekla muži, kterému právě dala jméno Titan.

Nedůvěřivě pozvedl jedno své ďábelsky výrazné obočí a Kimmie odhadovala, že Titan asi bude sebevědomý muž, který rozhoduje o sobě sám, takže když se nebude chtít s ní zdržovat, jednoduše odejde. Hlavně aby ho nenapadlo dávat jí najevo soucit. Aby tomu předešla, pozvedla bradu a usmála se.

„Můžu vás pozvat na skleničku? Jako poděkování za pomoc s prstenem?“ Koutkem oka totiž viděla, že

její přátelé už skončili s tancem a zahájili piknik. Za občerstvení i pití, které si na pláž přinesli s sebou, už vřele poděkovala paní Demetriouové, majitelce vesnického penzionu, v němž během pobytu na ostrově bydlela. Paní Demetriouová totiž svatebním hostům od časného rána připravovala slavnostní hostinu a Kimmie se rozhodla, že nesmí přijít v niveč.

„Cením si vaší nabídky, ale nemůžu ji přijmout, protože vy a vaši přátelé budete muset odsud odejít,“ odpověděl Titan.

„Cože?“ Kimmie vypadala nechápavě.

„Tohle je soukromá pláž a vy na ni bez potřebného povolení nemáte co dělat.“

„A vy ano?“ Dnešek je od rána pekelný den, zase se musí vyrovnávat s protivenstvím. Ale nevzdá se bez boje. Její hosté cestovali přes kus světa, aby přijeli s ní oslavit svatbu, která však na poslední chvíli byla zrušená. Jediné, co jim mohla nabídnout, byla party na pláži.

„Podívejte,“ začala smířlivěji. „Zničit tady nemáme co, a než odejdeme a všechno po sobě uklidíme.“

Poslouchal ji? Nepsal? Nepsal?

„Tady si to přečtěte,“ odpověděl dost drsně.

Sledovala pohyb jeho hlavy. Na velké červené ceduli byl nápis s informací, že pláž je veřejnosti nepřístupná.

„Omlouvám se. Nápis jsem neviděla. Vy jste někdo jako správce tohoto kusu ostrova?“

„Řekněme, že jsem zainteresovaná osoba.“

„Možná byste mi měl ukázat nějaký doklad.“

„Bohužel s sebou nic nemám.“

„Škoda. Bez důkazu o vašem pověření chránit pláž před návštěvami se nikam nepohneme.“

„Sbalte si svůj blázeňec a odejděte.“

„To je vaše přivítání hostů ostrova Kaimos? Tady se máme cítit dobře?“

„Na ostrov už jistě máte spoustu vzpomínek.“

„Pěkné od vás, že mi to připomínáte. Ale není fajn, když se špatné vzpomínky mísí s dobrými? Když však trváte na svém...“

Muž mlčel.

„Patříte k posádce tamhle té obrovské jachty?“ pokoušela se ho nalomit z jiné strany. „Připlaval jste odtamtud? Z toho, co vypadá jako plovoucí megakancelář?“

Viděla tu velkou jachtu v zálivu už ráno. Byla opravdu velká. Musí patřit nějakému miliardáři. Jestli on pro někoho takového pracoval, pochopila by, že chce vyprázdnit pláž, než jeho šéf přijde na břeh.

„K jaké posádce? A jaká plovoucí megakancelář?“

„Myslím tu loď tamhle.“

„Jo, tu jachtu? Jmenuje *Spirit of Kaimos*. Nejsem člen posádky.“

„Dobře, omlouvám se, nikdy jsem o ní neslyšela. Ale neodpověděl jste na moji otázku. Odkud jste? Jsem zvědavá.“

„Já taky,“ odpověděl.

Pohledem ji svlékal. Věděla to. Její tělo tomu aplaudovalo, ale mysl vcelku rozumně křičela. To není dobré... Potřebuješ se vzpamatovat, ne obdivovat sexy mužské tělo a těšit se z jeho zájmu o tebe.

Když s přáteli šla z vesnice sem na pobřeží, chtěla jen tančit a všechno zlé dostat z hlavy. Místo toho teď prohlubuje konflikt s mužem, který by je všechny mohl vyhnat z pláže. Pozvala své přátele sem do Řecka na svatbu, kterou nakonec zrušila. A teď má rušit i náhradní plážovou party, na kterou je sem přivedla?

Sevřela čelisti a její pohled metal blesky. Ale musela myslet na přátele. Když krotila zlost, myšlenky ji vrhly zpátky k chybám, které předcházely dnešnímu ránu. Měla si všimnout, že Mikeův zájem o ni zesílil, když její závěrečná školní výstava obrazů dosáhla velkého uměleckého i finančního úspěchu. Ale nevšimla si. Mohla být i bystřejší pozorovatelkou Jocelyn.

Nebyla, protože ji měla ráda jako sestru. Kromě toho Jocelyn pocházela z velké rodiny a Kimmie, jelikož svou vlastní neměla, do ní chtěla patřit.

A teprve teď ji napadlo, že možná i Mike s ní hrál falešnou hru, když jí říkal, že se nemůže dočkat, až budou žít společně, ale vlastně se nemohl dočkat, až ona svými obrazy vydělá peníze na jejich společný život. Mohlo to tak být?

„Nejsem tady proto, abych odpovídal na vaše otázky nebo řešil váš problém,“ pokračoval a Kimmie si pomyslela, že je skutečně hrubý a bez soucitu. „Ani nejsem vašim zpovědníkem,“ dodal stejně nepřátelským tónem.

Hleděla mu do očí. Možná některým lidem naháněl hrůzu, říkala si, ale ona dnes prošla očištěm a dál už nikomu nebude ustupovat, jenže kvůli přátelům musí postupovat opatrně.

„Když nemáte žádný doklad o své pravomoci nás odsud vyhnat, neodejdeme.“

„Zdvořile vás žádám, abyste odešli.“

„A já vám stejně zdvořile odpovídám, že tady nic špatného neděláme a z pláže odejdeme, až budeme chtít.“

Nebyla v právu, ale udělala na něj dojem. Byla odhodlaná porazit ho po něčem, co zřejmě hned ráno vypadalo jako krok do pekla. Myslel si, že ve skutečnosti by si ráda našla tmavý a tichý kout, kde by byla sama se svými myšlenkami. Přišla mu jako inteligentní žena, typ, který se nehnal do manželství, což bylo zajímavé. Taky jí bylo třeba přičíst k dobru, že tak usilovala o zábavu přátel. K tomu patřila i jakási snaha udržet i jeho na pláži, v čemž ale neviděl nic špatného, žádný podraz. Zcela jistě nepatřila k ženám, které plnily každé jeho přání. Tahle by to rozhodně nedělala. Možná by aspoň na chvíli měl být přístupnější.

„Kris,“ řekl a nabídl jí pravici.

Zamračila se. „Snad to neznamená, že se k nám přidáte?“

„To jsem neřekl.“ Všiml si, že se trochu zarděla, když mu přece jen ruku podala a on ji sevřel. Nutkání přitáhnout ji k sobě a políbit překonal. Sebekontrola byla jeho přirozeností.

O krok ustoupila dozadu. „Kimmie. Kimmie Lancasterová. Kimmie není přezdívka ani zkrácené jméno. Je to prostě Kimmie.“

Tahle žena není jen nějaká. „Takže, prostě Kimmie. Viděl jsem obřadné spálení svatebních šatů, zúčastnil se odhození prstenu s diamantem do moře a teď mám navštívit party...“

„To všechno souvisí se zmíněným časným probuzením o svatebním dni,“ dodala. „Víte, nechceme plýtvat jídlem. Paní Demetriouová v Oia Mare, kde bydlíme, si dala práci s přípravou svatební hostiny a tohle je jediný způsob, jak tu práci ocenit.“

„To je chvályhodné. Je to moje kamarádka.“

„Paní Demetriouová?“

„Ano.“

Paní Demetriouovou znal léta. Byla docela dobrá psycholožka-amatérka. Dokázala rychle odhalit charakter lidí.

Kimmie uvažovala. Dobře, možná není tak špatný. „Ostrov je malý,“ začala. „Nedivím se, že se všichni znáte. Jistě byste nechtěl, abychom jí o vás řekli něco nedobrého.“

„Pokoušíte se mě vydírat?“

„Proč ne.“

„Oia Mare je pěkné místo. Ale docela drahé...?“

„Chtěla jsem rozmazlovat své přátele –“

„Vy jste chtěla rozmazlovat přátele?“

„Je na tom něco zlého?“

„To vás musí stát hodně peněz.“

Neodpověděla.